

Josep M.ª Farnés
Montserrat Ponsa
Lluís Tintó

paforats

ri, i l'altre és que sigui la font directa i cooperadora alhora, perquè després vindrà el manteniment, calefacció, personal subaltern, neteja, jardineria..., que també ho haurà d'assumir l'Ajuntament.

—El pressupost municipal és preventiu. Els ordinaris només han de servir pel manteniment, incloent-hi les reparacions, i per pagar els interessos del Banc de Crèdit Local. Tot el que sigui de nova instal·lació serà matèria dels pressupostos extraordinaris. Si l'economia és pròspera la finançació sortirà del superàvit de l'ordinari. Sinó, caldrà cercar la finançació amb crèdits a tornar en el termini de deu a dotze anys —abans era vint anys—. Actualment molts pressupostos es fan per pagar altres despeses. A mesura que el municipi s'empobreix, perquè creixen els costos o el contribuent no paga, s'ha d'anar a uns nous crèdits. La càrrega pot ser fins a un vint-i-cinc per cent del pressupost ordinari. Però per sobre de la qüestió purament tècnica hi ha la política. Tens fet un pressupost i s'escau una catàstrofe, ja sigui que s'ha

ensorrat una escola, o que s'ha d'urbanitzar un carrer, o que un grup de pressió demana... això, és el que ha defassat les economies municipals.

—Tothom s'atreveix amb l'ajuntament. Ara últimament hi havia movilitzacions a cada moment. I moltes vegades són per coses que corresponien a l'Estat i en canvi ens venen a trucar a nosaltres. Des que hi ha la Generalitat, les manifestacions s'han partit. Aquí ja no en venen tantes. Ara quan hi ha una mica de soroll a fora preguntem de seguida si miren al mar o a la muntanya. Si miren al mar ens toca a nosaltres, si miren a la muntanya vol dir que toca a la Generalitat.

Amb aquesta imatge, al mateix temps que ens il·lustra una situació ben actual, en la qual a l'ajuntament li toca el trist paper de fer de tapaforats. Moment realment difícil aquest que estant passat els actuals consistoris. Però, pensant amb un futur pròxim, que esperem que no serà molt llunyà, quan hi hagi les eleccions municipals tan esperades, entri qui entri preveiem un panorama bastant magre. Ens tranquil·litza parlant-nos de possibles solucions previstes.

—Sembla que hi ha un projecte, que deixarà que a finals d'aquest any es podrà fer un pressupost que anirà a càrrec de l'Estat. Aquest només serà de liquidació de deutes, i aquests s'hauran de demostrar amb documents o factures. Tot això, que és tema dels Ministeris de l'Interior i d'Hisenda, és un camí per tal que els municipis quedin nets.

Apunts biogràfics

En Jordi Baulies i Cortal, Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona, va néixer a Granollers el 24 d'agost de 1930.

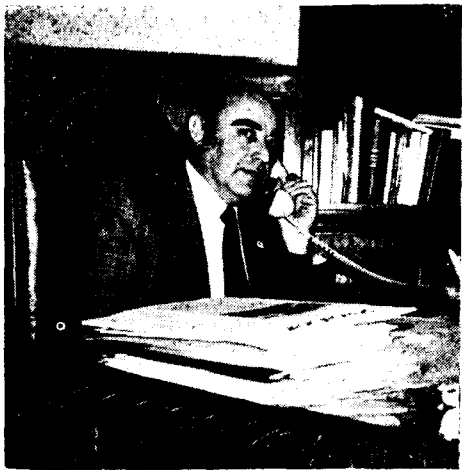
Cursà les carreres de Dret a la Universitat de Barcelona, doctorant-se amb la qualificació d'excel·lent «summa cum laude» i a la Universitat de Ciències Polítiques i econòmiques de Madrid es llicencià en Polítiques.

Dintre els títols professionals: Secretari d'Administració local de primera categoria (Oposició 1955). Diplomant de l'Administració local (1969). Diplomant en Gestió de Serveis Locals (1971). Curs de Perfeccionament d'Urbanisme (1966). Curs d'Estructura orgànica interna de les gran Corporacions Locals (1975).

El juliol del 53 entrà com a Tècnic d'administració General de l'Ajuntament de Granollers. Pel 56 va com a Secretari de l'Ajuntament de Puente Caldelas (Pontevedra). És el 57 quan és nomenat Secretari de l'Ajuntament de Ciutadella (Menorca). A partir del 63 es trasllada a Terrassa, on comença per ocupar el càrrec d'Oficial Major de l'Ajuntament, i successivament Secretari interí del mateix Ajuntament, Secretari adjunt de la Mancomunitat Sabadell - Terrassa i Secretari General de l'Ajuntament de Terrassa. El 17 de gener del 77 pren possessió a l'Ajuntament de Barcelona de la Secretaria General.

S'ha dedicat també al periodisme comarcal i especialitzat, i a la sociologia. Amb la seva primera obra «Menorca, notas geogràfiques» obtenia el «Premi Bibliografia Menorquina 1960». Al 64 publicava el primer dels tres volums de «L'illa de Menorca». Compta amb els Premis P. Maspons i Camarasa 1964 per la seva coneguda monografia «Granollers». Ha publicat una sèrie important de llibres sobre el poble i la cultura de Terrassa, entre els quals destaquem «El municipi de Terrassa 1877-1977». Darrerament ha escrit el pròleg a la tercera edició de la «Llei Municipal de Catalunya (1933-1934)».

Ens obsequia amb la Llei municipal de Catalunya (1933-1934), que ara s'ha tornat a editar. La tercera edició porta el pròleg escrit per ell, pensem que més endavant haurem de tornar-hi. Parlar de lleis, apartats i articles resultava un xic feixugós. Haurem d'esperar que es treballi sobre aquesta llei municipal ben aviat. Ben segur que hi trobarem la seva mà, llavors serà tema obligat i no li podrem fer la mala jugada d'aquesta vegada. Amable i amb el somriure als llavis ens ve acomadar sense deixar de recordar-se d'amics concitadans nostres. Salutem a n'Encarnita i als prohoms que estan al voltant de la saleta d'espera. Un cop fora ens tornem a trobar amb la difícil feina de trobar la porta principal, per arribar-hi ens ensorrarem fins els soterranis. Quan en sortim reconeixem el camí a seguir. Un cop a fora ja no s'hi aplegava ningú. La calma estava restablerta.

Jordi Baulies conversant amb l'alcalde Socias

di. Hem vist com s'enderrocaven cases notables, com can Molina, la casa del Conestable —ja només hi queda el finestral—. Queden uns quans edificis que s'haurien de conservar i si els propietaris no el poden mantenir que l'Ajuntament o la comunitats se'n faci càrrec.

—El que és evident és que depèn molt del pla urbanístic que es faci. Si aquest vol afavorir les immobilitats o salvar l'equilibri. Cal controlar

els volums. Les zones s'ha de compensar.

Li preguntem pel típic i folklòric sot. Ens pregunta el perquè està parat. Li comentem les raons possibles que van de boca en boca. Que si rentabilitats, problemes tècnics incomprendibles, deutes municipals amb la constructora, interessos de familiars municipals...

—A Terrassa —que és un pantà de sorra— se'n va fer un, amb un bon gust arquitectònic. L'enginyer Rebollo va saber resoldre'l, això que trobaren corrents d'aigua, però hi va fer murs pantalla. En quant a la rendabilitat, l'estudi que varen fer ja veien a Terrassa que fins al cap de tres o quatre anys no ho seria. Solucions n'hi han.

Acabem la conversa i en acomiadar-nos, amb cert humor ens recorda que el tema proposat havia estat parlar de l'Estatut i recordem que sobre la seva taula s'hi trobaven els textos de la Constitució i l'Estatut, entre altres. Però, havíem comprès ràpidament que la incidència que havia de tenir l'Estatut sobre dels municipis havia de passar per la llei municipal.